

Resolució: **En defensa d'un projecte republicà democràtic**

Un 20 de novembre de fa 46 anys, moria el dictador i genocida Francisco Franco. Tot i que ho feia al llit, el moviment antifranquista -obrer, veïnal, feminista- va aconseguir recuperar als carrers moltes de les llibertats i drets que li havien estat arrabassades després del cop d'estat contra la II República proclamada en 1931.

Aquestes conquestes van incloure importants llibertats polítiques, sindicals i nacionals, així com moltes de les condicions materials que garanteixen el seu exercici: habitatge digne, treball i ingressos decents, sanitat i educació públiques i de qualitat, un medi ambient net i respirable. La lluita pel reconeixement igualitari, fraternal, d'aquestes llibertats a tots els membres de la comunitat, formen part del nucli de la tradició republicana democràtica.

Per a la tradició republicana, la llibertat no és concebible al marge de les condicions materials d'existència. Ser lliure és estar exempt de demanar permís a un altre per a viure o existir socialment. Històricament, el republicanisme com a filosofia política sempre va estar dividit en dues variants diferents. La democràtica, que aspira a la universalització de la llibertat republicana, a la consegüent inserció ciutadana de la majoria pobre, i fins i tot, en alguns moments, al govern d'aquesta majoria de pobres. I l'antidemocràtica, elitista i oligàrquica, que aspira a l'exclusió de la vida civil i política dels qui viuen del seu treball, així com al monopoli del poder polític per part dels grans propietaris rics.

Al nostre país, el republicanisme democràtic és divers i antic. Ja des del final del segle XIX, va acollir en el seu si diverses tradicions socialistes, comunistes i llibertàries. Així va continuar ser durant la I i la II República, durant la lluita antifranquista i al llarg de les grans lluites democràtiques d'aquestes últimes dècades. Des de les grans vagues i marxes ciutadanes contra les polítiques de retallades socials fins les actuals mobilitzacions contra el escalfament climàtic o el creixement de la ultradreta, passant per moviments que van sacsejar l'escenari polític i social com el del 15-M de 2011.

Històricament, el republicanisme democràtic català i peninsular ha estat un opositor ferri de la monarquia borbònica, de les forces oligàrquiques que li han donat suport i de tots els privilegis que n'han vingut associats. Tanmateix, no s'ha limitat a impugnar als monarques d'Estat. S'ha valgut de les lluites per la igualtat, la llibertat, i la fraternitat, per posar en qüestió també als grans monarques de mercat que dominen el capitalisme desfermat del nostre temps. I gràcies a les conquestes del moviment feminista, ha impugnat així mateix la gestió autoritària o despòtica dels espais privats i domèstics.

Per tot això, Catalunya en Comú es reconeix en aquestes tradicions republicanes democràtiques plurals -socialistes, comunistes, llibertàries, feministes- reivindica la seva memòria i defensa la seva actualització de cara als grans reptes del segle XXI. Això suposa:

1. La defensa del republicanisme democràtic com una via quotidiana, concreta, sempre inacabada, de remoció de privilegis, d'ampliació de drets i de garantia de les condicions materials de l'existència al conjunt de membres de la societat.

Resolució:

En defensa d'un projecte republicà democràtic

2. La defensa del republicanisme democràtic, per tant, com un compromís constant amb l'eliminació de totes les formes d'opressió i dominació -de classe, de gènere, de credo, d'origen ètnic o nacional- que impedeixen la cerca sostenible de la felicitat a tots els membres de la comunitat. Dins i fora de les institucions, a l'Estat i al mercat, tant en l'àmbit local com en l'internacional.
3. La denúncia del paper obsolet de la monarquia borbònica en la nostra societat, i concretament, dels seus vincles no dissolts amb el franquisme, amb els sectors més reaccionaris del poder judicial, de l'Exèrcit i de la dreta política, social i mediàtica.
4. L'exigència que els membres de la dinastia borbònica que s'han vist implicats en casos greus de corrupció, començant per Joan Carles I de Borbó, responguin per aquests actes davant la justícia o el Congrés dels Diputats.
5. La implicació activa en referèndums i consultes populars impulsades per moviments socials, col·lectius i plataformes sobre la pervivència o no de la monarquia com a forma de govern i de capçalera de l'Estat.
6. L'assumpció de la República democràtica, social, ecològica, feminista, municipalista, federal i plurinacional, com a irrenunciable horitzó de transformació i de modernització de la nostra època.